

Књига пророка Данила – број два

Паганизам

Jeff Pippenger

2023-11-23

Намеравам да покажем како је „седам времена“ из Левитске двадесет шест „скривено на очиглед“ у књизи пророка Данила, истовремено указујући и на то да је било сакривено посредством људских оруђа која је Бог употребио приликом представљања „камена“ о који се спотиче у књизи пророка Данила. Да би се следила светлост овог излагања, потребан је „интегритет“. Дефиниција интегритета коју предлагем могла би се одредити као доследност у нечијим поступцима, вредностима, методама и начелима. То би захтевало да се држимо онога што је откривено у Божјој Речи, чак и онда када се то не слаже са људским идејама које противрече Божјој Речи.

„Строго поштење треба да негује сваки ученик. Сваки ум треба да се са побожном пажњом окрене откривеној Божјој речи. Светлост и благодат биће дате онима који се тако покоравају Богу. Они ће сагледати чудесне ствари из Његовог закона. Велике истине, које су остале незапажене и невиђене још од дана Педесетнице, треба да засијају из Божје речи у својој изворној чистоти. Онима који истински љубе Бога Дух Свети ће открити истине које су избледеле из ума, а такође ће открити и истине које су сасвим нове. Они који једу тело и пију крв Сина Божјега изнеће из књига Данила и Откривења истину која је надахнута Духом Светим. Они ће покренути силе које се не могу обуздати. Усне деце биће отворене да објављују тајне које су биле сакривене од умова људских. Господ је изабрао оно што је лудо пред светом да посрами мудре, и оно што је слабо пред светом да посрами јако.“ The Fundamentals of Christian Education, 474.

Једноставан пример и људске грешке која се налази у књизи пророка Данила, и неспремности да се држимо Божје Речи, може се наћи у речи преведеној као „свагдашња“ у осмом поглављу књиге пророка Данила. Честитост би захтевала да, ако је Елен Вајт дала коментар на ту реч, као што јесте, ми као адвентисти седмога дана који исповедамо да подржавамо Дух пророштва, аутоматски употребимо њен коментар на ту реч да усмери наше разумевање.

„Тада сам увидела у вези са ‘Свакодневном’, да је реч ‘жртва’ додата људском мудрошћу и да не припада тексту; и да је Господ дао исправно разумевање тога онима који су објављивали вапај о часу суда. Када је владало јединство, пре 1844. године, готово сви су били сједињени у исправном разумевању ‘Свакодневне’; али од 1844. године, у пометњи, прихваћена су друга гледишта, и уследили су тама и забуна.“ Review and Herald, November 1, 1850.

Могли бисмо провести веома много времена на ове две реченице, јер када су коначно уврштене у књигу Early Writings, људски уредници су приложили погрешно тумачење онога што је изнесено, али то је друга прича. За наше потребе желимо једноставно да укажемо на

две релевантне тачке. Прва тачка је да Сестра Вајт каже: „реч ‘жртва’ додата је људском мудрошћу и не припада тексту.“

Тада чух једнога свеца где говори, а други светац рече ономе извесноме свецу који говораше: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу опустошења, да се и светиња и војска предаду да се погазе? Данило 8:13.

Претходни стих јесте питање које изазива одговор из четрнаестог стиха, а тај одговор представља средишњи стуб и темељ адвентизма. И управо у самом питању које доноси ту велику светлост, представљену као средишњи стуб адвентизма, обавештени смо да је људска мудрост начинила грешку тиме што је у превод стиха унела једну додатну реч.

У преводу Библије KJV из 1611. године дословно постоје стотине додатих речи, али постоји само један случај у коме Бог било коју од тих стотина додатих речи означава као погрешну. И јасно је да је то била грешка настала са људске стране споја човечанства и божанства који је произвео Реч Божју. Још је значајније то што не би било никакве потребе за надахнутим коментаром о додатој речи „жртва“ када то не би било нешто што је производило погрешно разумевање стиха. Јасно је да јесте, јер надахнути коментар не само да указује да та реч не треба да стоји ту, него и показује да је „онима који су објављивали вапај часа суда“ Господ дао „исправно гледиште“ о „свагдашњој“. Поштење захтева да те две реченице употребљавамо управо онако како гласе.

Они који су објављивали вапај о часу суда идентификовали су „свагдашње“ као симбол који представља паганство или пагански Рим, у зависности од контекста у коме се налази. Реч преведена као „свагдашње“ јавља се пет пута у књизи пророка Данила. Свих пет појављивања јесу именичка. Та реч се у Божјој Речи јавља сто четири пута, и деведесет девет пута употребљена је као придев, али је једино у књизи пророка Данила употребљена као именица. Људи који су превели Библију краља Џејмса видели су ту реч деведесет девет пута као придев, па су, када су дошли до књиге пророка Данила, покушали да је учине придевом како би се сагласила са свим осталим местима где се јавља као придев. Да би то учинили, додали су реч „жртва“. Али Бог је, преко Елен Вајт, рекао да „жртва“ треба изоставити, што би значило да „свагдашње“ треба разумети као именицу.

Они који се унутар адвентизма противе Божјем савету у погледу ове речи, одређују ту реч као симбол Христове службе у небеској светињи; али они који су објавили вапај часа суда исправно су је одредили као паганизам. Адвентизам данас користи симбол једне сатанске силе да представи Христа!

Погрешном људском логиком, истинско разумевање речи преведене као „свагдашња“ било је сакривено од адвентизма. Адвентисти који своје пророчко проучавање заснивају на темама које се насумично појављују током година у њиховим тромесечјима Суботне школе, лењо испијају Кул-ејд који им се у тим тромесечјима сервира и који потврђују пастори који сами немају интегритет неопходан да би допустили било какав допринос из коментара о тој теми од стране сестре Вајт.

Историја расправе о „свакодневној“ достигла је прекретницу око 1911. године, када је сестра Вајт непосредно изјавила да су они који су одбацили пионирско разумевање „свакодневне“ као паганства, и који су учили да „свакодневна“ представља Христову службу у светилишту, своје разумевање примили од „анђела који су били избачени с неба“ (20 MR 17).

Истина о „свакодневној“ јасно је поистовећена од стране сестре Вајт, и она учи да су „свети анђели“ усмеравали ум Вилијама Милера и да „анђели изгнани с неба“ усмеравају умове оних који уче да „свакодневна“ представља Христову службу у небеској светињи. Истина о „свакодневној“, онако како су је изнели они који су објавили вапај часа суда, откривена је Вилијаму Милеру.

„Наставио сам да читам и нисам могао наћи ниједан други случај у коме се оно [свакодневна] налази, осим у Данилу. Тада сам [уз помоћ конкорданције] узео оне речи које су стајале у вези с тим: ‘узети;’ он ће узети свакодневну; ‘од времена кад свакодневна буде узета,’ итд. Наставио сам да читам и мислио сам да нећу наћи никакву светлост о овом тексту; најзад сам дошао до 2. Сол. II, 7, 8. ‘Јер тајна безакоња већ дејствује; само онај који сада задржава, задржаваће док не буде уклоњен с пута, и тада ће се открити онај безаконик,’ итд. И када сам дошао до тог текста, о, како се јасно и славно показала истина! Ту је! То је свакодневна! Добро, сада, шта Павле мисли под ‘онај који сада задржава,’ или спречава? Под ‘човеком греха’ и ‘безакоником’ мисли се на папство. Добро, шта је то што спречава да се папство открије? Па, то је паганизам; онда, дакле, ‘свакодневна’ мора значити паганизам.” Second Advent Manual, 66.

Оно што је заиста отрежњујуће у вези с Милеровим открићем да „свагдашња“ представља паганство јесте то где је пронашао ту истину. Пронашао ју је у одломку из списка апостола Павла у којем Павле не само што одређује „свагдашњу“ као паганство, него је то и одломак који указује да они који не примише љубав истине примају силу заблуде. Прихватање „свагдашње“ као симбола Христове службе у светилишту, тумачења које је потекло од анђела који су били избачени с неба, представља симбол оних у адвентизму који немају непорочност неопходну да право управљају речју истине, и стога су већ одређени да приме силу заблуде.

Не желим да скренем са теме коју настојимо да утврдимо. Та тема је да је „седам времена“, које је назначено у истом виђењу у коме се налази „свагдашња“, сакривено људским рукама, иако и даље стоји на виду. Ово је једноставно био лак пример како се једна људска преводилачка грешка, начињена пре много дугих векова, а потом у људским умовима изманипулисана од стране анђела који су били збачени с неба, данас користи у овом пресудном времену непосредно пред коначну кризу на крају света, да заслепи умове за истину која заправо стоји свима пред очима.

У временском раздобљу око 1910. године побуна у вези са „свагдашњом [жртвом]“ тек је почињала, а W. W. Prescott и A. G. Daniells предводили су сатански рад одбацивања темељног разумевања „свагдашње [жртве]“. Следећи чланак је писмо управо из тог времена, у којем се сестра Вајт осврће на сатанско гледиште да „свагдашња [жртва]“ у књизи пророка

Данила представља Христову службу у светињи. У то време та два човека заступала су мисао да треба ући у старе књиге пионира и променити пионирско разумевање у складу са њиховом новом сатанском дефиницијом. Моја је нада да ћемо, читајући овај чланак, показати поштење.

„У овој фази нашег искуства не треба допустити да нам ум буде одвучен од посебне светлости која је [нама] дата да је разматрамо на важном скупу наше конференције. А ту је био брат Данијелс, на чији је ум непријатељ деловао; а на ваш ум и на ум старешине Прескота деловали су анђели који су били избачени с неба. Сатанин посао био је да вам одврати умове како би се уносиле ситнице и појединости које вас Господ није надахнуо да унесете. Оне нису биле суштинске. Али је то много значило за дело истине. А замисли ваших умова, ако бисте могли бити одвучени на ситнице или појединости, јесу дело Сатаниног смишљања. Ви претпостављате да бисте исправљањем малих ствари у написаним књигама учинили велико дело. Али ми је наложено: Ћутање је речитост.“

„Треба да кажем: престаните са ситничавим тражењем мана. Када би ова намера ђавола могла да се оствари, онда вам се чини да би ваш рад био сматран најдивнијим по својој замисли. Непријатељев план био је да сакупи све наводно спорне одлике тамо где се сви слојеви умова нису слагали.“

„И шта онда? Управо оно дело које угађа ђаволу дошло би до извршења. Они који су изван наше вере добили би представу, не о нашој вери, него управо ону која би им одговарала, која би развијала црте карактера што би изазвале велику пометњу и заузеле златне тренутке које би требало ревносно употребити да се великим мноштвима изнесе велика порука. Излагања о било којој теми на којој смо радили не би могла сва бити у складу, а последица би била да се унесе пометња у умове верника и неверника. То је управо оно што је Сотона испланирао да се догоди — све што би се могло увеличати као неслагање.“

„Прочитајте Језекиља, 28. поглавље. Ево, ту је велико дело, у коме необични духови могу узети учешћа. Али Господ има дело које треба извршити ради спасења душа које пропадају; а места која би Сотона, прерушен, могао попунити, унесећи пометњу у наше редове, он ће испунити до савршенства, и све те мале разлике постаће увећане, истакнуте.“

„И од самога почетка ми је показано да Господ није дао ни старешини Данијелсу ни Прескоту бреме овога дела. Зар да се унесу Сатанине лукавштине, зар да ова „Свакодневна“ буде тако велико питање да се уводи како би збуњивала умове и ометала напредовање дела у овом важном раздобљу времена? Не би требало, ма шта то било. Овај предмет не треба уводити, јер би дух који би се тиме унео био дух забрањивања, а Луцифер мотри на сваки покрет. Сатанске силе би започеле своје дело и у наше редове би била унесена пометња. Нисте позвани да истражујете разлику у мишљењу која није испитно питање; али ваше ћутање је речито. Све ми је то сасвим јасно стављено пред очи. Када би ђаво могао да уплете било кога од нашега народа у ова питања, као што је наумио да учини, Сатанина ствар би тријумфовала. Сада дело треба без одлагања преузети, а не изражавати [разлику] у мишљењу.“

„Сотона би надахнуо оне људе који су изишли од нас да се уједине са злим анђелима и да ометају наше дело небитним питањима; и какво би ликовање [тада] било у логору непријатеља. Збијте се, збијте се. Нека свака разлика буде сахрањена. Наше је дело сада да сву своју телесну снагу и сву снагу можданих нерава посветимо томе да уклонимо ове разлике с пута, и да сви буду у сагласју. Када би Сотони, са његовом великом непосвећеном мудрошћу, било допуштено да задобије и најмање упориште, [он би се радовао].“

„Када сам, дакле, видела како радите, мој ум је обухватио целокупну ситуацију и последице које би наступиле ако бисте наставили и дали странкама које су нас напустиле и најмању прилику да унесу пометњу у наше редове. Ваш недостатак мудрости био би управо оно што би Сотона желео. Ваше гласно објављивање није било под надахнућем Светога Духа. Наложено ми је да вам кажем да ваше тражење мана у списима људи које је Бог водио није надахнуто од Бога. И ако је то мудрост коју би старешина Данијелс дао народу, ни у ком случају му не дајте званичан положај, јер он не уме да расуђује од узрока ка последици. Ваше ћутање о овој теми ваша је мудрост. А сада, све што личи на тражење мана у публикацијама људи који више нису живи није дело које је Бог дао икоме од вас да чини. Јер да су ти људи — старешине Данијелс и Прескот — следили дата упутства у раду по градовима, било би много, веома много, оних који би били уверени у истину и обраћени, способних људи који [сада] заузимају положаје на којима до њих никада неће бити допрто.“

„Цео свет треба сматрати једном великом породицом. И када имате такав извор знања из кога можете да црпете, зашто сте оставили свет да годинама пропада са сведочанствима која нам је дао наш Господ Исус Христос? Права религија нас учи да на сваког човека и сваку жену гледамо као на личност којој можемо учинити добро.

„Ово је већ много година у штампи: ‘A Balanced Mind’, сведочанство упућено старешини Andrews-у. Ум се може неговати тако да постане сила која зна када треба говорити и какве терете треба узети и носити, јер је Христос ваш Учитељ. И силно сам се бојала за вас [када сам вас видела] како уздигнете своју мудрост и идете путем који уноси разлике у мишљењима. Господ позива мудре људе који умеју да ћуте када је мудрост да тако чине. Ако бисте били целовит човек, потребно вам је посвећење кроз Исуса Христа. Сада је један рад тек започет, и нека се мудрост види у сваком проповеднику, у сваком председнику конференције. Али овде је био посао којег је требало да се прихватите још пре много година, где сте били потребни да подигнете свој глас управо за овај рад. Христос је свом народу дао посебна упутства шта треба да чине и шта не треба да чине. И мало нам је времена преостало да извршимо праведност Господњу. Ви можете разумети пут Господњи. Видела сам вашу намеру да водите ствари по сопственој замисли након што сте били постављени за председника. Мислили сте да ћете учинити чудесне ствари, што би био посао који Бог није ставио у ваше руке да га чините. Сада, ваш посао није да угњетавате, него да отклоните сваку могућу потребу ако вас је Господ примио да служите. Али ви сте веома рано дали доказ да се у вама нису показали ни мудрост ни посвећени суд. Нагло сте износили ствари које не би биле прихваћене уколико Господ не би дао светлост.“

„Била сам поучена да такви исхитрени потези нису требало да буду учињени, као што је бирање тебе за председника конференције чак и за још једну годину. Али Господ забрањује било какве даље такве исхитрене поступке док се то питање не изнесе пред Господа у молитви; а пошто ти је дошла порука да је дело Господње које почива на председнику најсвечанија одговорност, ниси имао никакво морално право да планеш као што си учинио по питању „Свакодневне“ и да претпоставиш да ће твој утицај одлучити то питање. Ту је био старешина Хаскел, који је носио тешке одговорности, а ту је и старешина Ирвин и неколико људи које бих могла поменути, а који носе тешке одговорности.

„Где је било ваше поштовање према људима од година? Какав сте ауторитет могли упражњавати а да не окупите све одговорне људе да размотре то питање? Али хајде да сада испитамо то питање. Сада морамо поново размотрити да ли је то суд Господњи, пред лицем дела које је било занемарено, да покажете своју ревност носећи дело још и наредну годину. Ако бисте носили дело још једну годину уз помоћ оних који ће се сјединити с вама, требало би да дође до промене у вама и старешини Прескоту. И понизите сопствена срца пред Богом. Господ ће морати да види у вама показивање другачијег искуства, јер ако је икада било људи којима је било потребно да поново буду обрађени у ово садашње [време], то [су] старешина Данијелс и старешина Прескот.“

„Требало би изабрати седморицу људи који су људи мудрости и који кроз деловање благодати Божје [пружају] доказе [о] поновном обраћењу. Јер, за сваке људе који су тако заслепљени да не могу да расуђују од узрока ка последици, те би занемарили људе који су носили одговорности дела и ове председнике конференција, [такве] људе [који] носе дело дуже од две године требало би пренебрегнути, и да дође до тако нагле последице да би људи занемарили само дело које им је годинама стављано пред очи — рад у градовима — и да се старима не посвећује никаква, или тек врло мала, пажња ради савета, него да објављују оно што сами изаберу да дају народу, то само по себи сведочи о несигурности таквих људи да им се повери тако велико и дивно дело.“

„Христос није мртав. Он никада неће допустити да се Његово дело води на овај чудан начин. Оставите књиге на миру. Ако је каква промена неопходна, Бог ће у тој промени обезбедити склад доследан, али када је вест поверена људима са великим одговорностима које су у то укључене, [Бог] захтева верност која дела кроз љубав и очишћује душу. Старешинама Данијелсу и Прескоту обојицу је потребно поновно обраћење. Ушао је неки чудан посао, и он није у складу са делом које је Христос дошао на наш свет да изврши; и сви који су истински обрађени чиниће Христова дела.

„Сви ми треба да обављамо дело које ће прославити Оца. Дошли смо до кризе — или да се управо у овом припремном времену саобразимо карактеру Исуса Христа, или да то и не покушавамо. Старешина Данијелс, не треба да сматрате да имате слободу да се ваш глас узвисије као што сте чинили под сличним околностима. И схватите, председник конференције није владар. Он делује у вези с мудрим људима који заузимају положај председника, а које је Бог прихватио. Он нема слободу да се меша у списе у штампаним књигама који потичу из пера оних које је Бог прихватио. Они више не треба да владају

осим ако не покажу мање владарске, господарске силе. Криза је дошла, јер ће Бог бити обешчашћен.“

„Како Господ гледа на необрађене градове? Христос је на небу. Сада треба да се призна: ‘Нема царске власти. И сада је криза овога света. Сада сам Ја Сила да спасем или да уништим. Сада је време када је судбина свих у Мојим рукама. Дао сам Свој живот да спасем свет. И „Ја, ако будем подигнут“, спасоносна благодат коју ћу дати показате да ће сви који буду обликовани по божанском облику и буду једно са Мном радити као што Ја радим силом Своје откупљујуће благодати.’ Ко год хоће, нека се ухвати са својом браћом да изврши дело које им је дато да чине када су на одговорним положајима под саветом који Господ даје, и нека најусрдније настоји да ради у потпуном складу с Оним који је тако заволео свет да је дао Свој живот као потпуну жртву за спасење света. Говорим нашим проповедницима да, кад ступају у дело у нашим градовима, служба Речи буде праћена мирном свештеном озбиљношћу. Не можемо оставити правилан утисак на умове људи ако ми... [Доња трећина ове странице остављена празна.]“

„Преписујем из свога Дневника. Истину онакву каква је у Исусу — говорите је, молит се за њу, верујте свакој речи у њеној једноставности. Шта бисте добили ако би се заблуде износиле пред људе који су отпали од вере и послушали заводљиве духове, људе који су не тако давно били с нама у вери? Хоћете ли стати на страну ђавола? Усмерите своју пажњу на необрађена поља. Пред нама је дело које треба обухватити цео свет. Дата су ми виђења о Џону Келогу.“

„Једна веома привлачна личност представљала је идеје привидно уверљивих аргумената које је износила, осећања различита од изворне библијске истине. А они који су гладовали и жеднели за нечим новим износили су идеје [тако привидно уверљиве] да је старији Прескот био у великој опасности. Старији Денијелс био је у великој опасности да постане обавијен заблудом да, када би се та осећања могла свуда износити, то би било као неки нови свет.“

„Да, јесте; али док су њихови умови били тако заокупљени, показано ми је да брат Данијелс и брат Прескот у своје искуство упредају осећања духовно[истичког] изгледа и привлаче наш народ дивним осећањима која би, ако је могуће, преварила и саме изабране. Морам својим пером забележити [чињеницу] да би ова браћа у својим обмањујућим идејама увидела недостатке који би истину довели у неизвесност; а [ипак] би они иступали као [да имају] велико духовно расуђивање. Сада треба да им кажем [да], када ми је ова ствар била показана, док је старешина Данијелс подизао свој глас као трубу заступајући своје идеје о „Свакодневној“, приказане су ми потоње последице. Наш народ је постајао збуњен. Видела сам исход, и тада су ми била дата упозорења да, ако би старешина Данијелс, без обзира на исход, био тако под утиском и допустио себи да верује да је под надахнућем Божјим, скептицизам би био посејан свуда по нашим редовима, и нашли бисмо се тамо где би Сотона преносио своје поруке. Утврђено неверовање и скептицизам били би посејани у људске умове, и чудни усеви зла заузели би место истине.—Ms 67, 1910, 1–8. Manuscript Release, volume 20, 17–22.“

Они који су објавили вапај о часу суда добили су исправно разумевање „свагдашњег“ у књизи пророка Данила. Посредством људских руку које су превеле књигу пророка Данила, а потом и посредством људи којима су управљали анђели избачени с неба, исправно разумевање „свагдашњег“ постало је скривено, премда стоји пред очима. У Данилу, када се појављује реч преведена као „свагдашње“, она не треба да укључује додатну људску реч „жртва“. У тринаестом стиху осме главе Данилове налазимо једно од пет места у књизи пророка Данила где се то јавља. У том истом стиху такође је назначено и „седам времена“ из Левитске двадесет и шесте, али је истом врстом хуманистичког извртања то било скривено пред очима.

Ову чињеницу размотрићемо у следећем чланку.